

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucíí Trejbalovou v právní věci žalobkyně **Ing. R.K.**, bytem ■■■, zastoupené obecným zmocněncem P. K., bytem N. Ch. 28E, V. 1, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4462/13/4S-LBK, ze dne 4. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/3591/13/9S-LBK, a ze dne 3. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/3558/13/9S-LBK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4462/13/4S-LBK, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/3591/13/9S-LBK, a ze dne 3. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/3558/13/9S-LBK, z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Společnou žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“), jimiž bylo shodně rozhodnuto o nepřiznání dávky doplatek na bydlení podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Jednalo se o rozhodnutí úřadu práce ze dne 24. 6. 2013, č. j. MPSV-UP/3594055/13/HMN (řízení o žádosti podané v říjnu 2012), rozhodnutí ze dne 12. 4. 2013, č. j. MPSV-UP/2082422/13/HMN (řízení o žádosti podané v listopadu 2012),

a ze dne 12. 4. 2013, č. j. MPSV-UP/2088094/13/HMN (řízení o žádosti podané v prosinci 2012).

Pokud společná žaloba směřovala do dalších pěti rozhodnutí žalovaného, jež se týkala řízení o žádostech o přiznání dávky doplatek na bydlení za měsíce leden, únor, březen, duben a květen 2013, byla žaloba v této části vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí usnesením soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 60 Ad 15/2013-85, pod sp. zn. 60Ad 10/2014.

Žalobkyně, aniž by svoje výtky směřovala konkrétně vůči některému z žalobou napadených rozhodnutí a správních řízení, která jejich vydání předcházela, namítala nesprávný procesní postup správních orgánů. Postup úřadu práce, který nechtěl akceptovat plnou moc ze dne 8. 4. 2013, kterou žalobkyně udělila zmocněnci k zastupování v řízeních týkajících se žádostí o doplatek na bydlení, označila za obstrukční. Procesní úkony ze strany úřadu práce byly činěny v rozporu s § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož se má doručovat pouze zástupci. Procesní úkony by měly být považovány za neplatné bez ohledu na to, že doručovaná podání žalobkyně zmocněnci předala a ten na ně reagoval. V důsledku toho měl zmocněnec kratší dobu k vyřizování podání. Zkrácení procesních práv v důsledku popsaného postupu žalobkyně spatřovala také v tom, že nemohla označit důkazy podle § 52 správního řádu, když úřad práce odmítl komunikovat se zmocněncem. Dále žalobkyně úřadu práce vytýkala, že nereagoval na žádost o pořízení kopie těch podkladů rozhodnutí, které žalobkyně neměla k dispozici a které úřad práce hodlal využít pro výpočet výše doplatku na bydlení, a to souhrnného stanoviska metodiků Ministerstva práce a sociálních věcí k doplatku na bydlení, a prvostupňová rozhodnutí byla vydána, aniž úřad práce na žádosti reagoval. Nápravu nezjednal ani žalovaný. Procesní úkony ze strany úřadu práce nebyly prováděny bezvadně, byly používány nesprávné šablony, byly prováděny procesní úkony, které být prováděny nemusely. V podání byly dokonce určeny 2 pořádkové lhůty. V důsledku vedení takového procesu neměla žalobkyně šanci uplatňovat procesní práva. Žalovaný na námitky ohledně procesního postupu úřadu práce nereagoval, přitom žalobkyně v odvolání svoje otázky formulovala jasně a číslovala, aby jí žalovaný odpovídal. Rozhodnutí úřadu práce a žalovaného nebyla podle žalobkyně spravedlivá a přesvědčivá.

Ke skutkové stránce věci žalobkyně namítala, že postup úřadu práce byl výsledkem užívání aplikace, kde jsou údaje zadávány do počítače, taková rozhodnutí žalobkyně označila za otravná. Úřad práce se omezil na zjištění příjmů a nákladů na bydlení žalobkyně, jinak skutkový stav nezjišťoval. Přitom žalobkyně již v odvolání ze dne 1. 7. 2013, jež se týkalo žádosti podané v měsíci květnu 2013, uváděla, že byt je po rekonstrukci, nově vybudovaný z půdního prostoru. Úřad práce tedy vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který v podstatě nezjišťoval. Žalovaný nereagoval na výtku, jak měl úřad práce postupovat při zjišťování skutečného stavu věci souvisejícího s vyměřeným nájemným ve výši 5 000 Kč měsíčně.

V návaznosti na to k právnímu posouzení věci žalobkyně nesouhlasila s postupem, kdy se správní orgány omezily na zjištění příjmů, nákladů na bydlení a podlahové plochy bytu, a vytýkala jim, že nezohlednily vývoj právní úpravy § 34 odst. 1 zákona o pomoci hmotné nouzi. Podle názoru žalobkyně došlo od 1. 1. 2012 k zásadní změně daného ustanovením tak, že nájemným se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až do

výše, která je v místě obvyklá, popř. nájemné až do výše cílového nájemného podle zákona o jednostranném zvyšování nájemného z bytu. Žalovaný konstatoval, „že správní orgán, tedy úřad práce vycházel z odůvodněných nákladů na bydlení v místě a čase obvyklých, správně však mělo být uvedeno, že vycházel z výše cílového nájemného“. Z toho vyplývá, že žalovaný vycházel z původní právní úpravy a nepřihlédl k nové, platné od 1. 1. 2012. Žalobkyně přitom užívá byt s tržním nájemným, nikoli regulovaným, proto se na ni nevztahuje režim pro byty s regulovaným nájemným. Podle žalobkyně byly mapy nájemného vydávány pro byty s dříve regulovaným nájemným. Novelizaci nelze chápat tak, že limitem je cílové nájemné podle zákona o jednostranném zvyšování nájemného z bytu tak, jak věc po právní stránce vyhodnotil žalovaný. Mapa nájemného, vydávaná Státním fondem rozvoje bydlení, k níž se žalobkyně dopracovala, uvádí podlahovou plochu bytu 65 m². Podle žalobkyně je taková tabulka nepoužitelná, i kdyby se jednalo o byt s regulovaným nájemným, neboť žalobkyně užívá byt o zcela jiné podlahové ploše. Proto je použití dané tabulky vyloučeno.

K dokazování žalobkyně namítala, že nebyla dokazována kvalita bydlení, od níž se výše nájemného odvíjí. Takový postup žalobkyně považuje za nepřipustný, když zákon o pomoci v hmotné nouzi takový zjednodušený postup při zjišťování skutečných potřeb občanů neumožňuje. Žalobkyně proto znovu namítala, že nebyl šetřen stav bytu a jeho vybavení. Navrhla soudu, aby provedl důkazy též jejím výsledkem, šetřením v místě trvalého pobytu za přítomnosti majitele domu, souhrnným stanoviskem metodiků Ministerstva práce a sociálních věcí k doplatku na bydlení, sdělením příslušného dodavatele elektrické energie, sdělením Energetického regulačního řádu, aplikací pro výpočet doplatku na bydlení.

Jako další žalobní bod žalobkyně uvedla porušení zákazu diskriminace dle zákona č. 198/2009 Sb. Namítala, že majitelům ubytoven je v mnohých případech za jednopokojový byt hrazeno i více než 20 000 Kč měsíčně, přitom tyto prostředky nejsou investovány do bydlení. V jejím případě se jednalo o situaci opačnou, kdy majitel domu nejdříve vybudoval nový byt z půdního prostoru, vybavil jej a potom byt nabídl nájemci. Žalobkyně se cítí diskriminována rozdílným přístupem žalovaného k její právní věci a k právním věcem uživatelů ubytoven ve stejné otázce.

Poslední žalobní námitka se týkala zohlednění doplatku za elektrickou energii ve výši 2 853 Kč v měsíci říjnu 2012. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že správní orgány doplatek zohlednili pouze do výše 1 186,81 Kč. Úřad práce nevyložil, jakým způsobem k této částce dospěl, žalovaný pak nesrozumitelně doplnil, že se jednalo jen o alikvótní část za období od podání žádosti, tj. od 1. 10. 2012. Žalobkyně v souvislosti s tím vznášela řadu otázek, týkajících se zohlednění doplatku za elektrickou energii za období předchozích měsíců. Žalovanému žalobkyně vytýkala, že na jí nastolené a očíslované otázky nereagoval. Závěrem žalobkyně podotkla, že při rozboru odpovědí na nastolené otázky by byla žaloba nepřiměřeně obsáhlá a nepřehledná. Navrhovala zrušení napadených rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení a požadovala náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

K žalobě se žalovaný písemně vyjádřil, uvedl, že při posouzení nároku na dávku doplatek na bydlení vycházel z § 33 zákona o pomoci v hmotné nouzi s tím, že pojem odůvodněných nákladů na bydlení je vymezen v § 34 zákona č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného z bytu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Ke skutkovým zjištěním žalovaný uvedl shodně jako v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí. Podotkl, že při stanovení částky nájemného ve výši 2 147,44 Kč bylo vycházeno z cílového nájemného, neboť zákon o pomoci v hmotné nouzi omezoval do 31. 12. 2012 výši nájemného u nájemní formy bydlení mimo jiné výši cílového nájemného s odkazem na zákon o jednostranném zvyšování nájemného. Cílová hodnota měsíčního nájemného byla stanovena v bytech obcí Libereckého kraje s počtem obyvatel k 1. 1. 2009 vyšším než 50 000 obyvatel ve výši max. 63,16 Kč/m². Pro stanovení výše částky nájemného u bytu o velikosti 34 m² je to částka 2 147,44 Kč. Pokud bylo žadatelem doloženo nájemné vyšší než nájemné, které úřad práce stanoví na základě cílového nájemného pro určitý typ bytu, bude v úvahu pro stanovení nároku a výše dávky vzato v úvahu cílové nájemné. Od 1. 1. 2013 pak vychází úřad práce pro stanovení výše částky nájemného obvyklého, a to na základě údajů Státního fondu rozvoje bydlení, který převzal údaje od Ministerstva pro místní rozvoj. Podle mapy nájemného je pro danou lokalitu ■■■ stanovené obvyklé nájemné ve výši 78,20 - 83 Kč/m²/měsíc a úřad práce vycházel z obvyklého nájemného ve výši 80,60 Kč/m²/měsíc, což je u bytu o velikosti 34 m² částka 2 740,40 Kč. K námitce, týkající se zohlednění doplatku elektřiny v měsíci říjnu 2012 žalovaný uvedl, že se jednalo o doplatek za fakturační období před podáním žádosti žalobkyně a doplatek byl uhrazen dne 10. 10. 2012. Doplatek na úhradu elektřiny vzniklý před podáním žádosti nebyl započítán v plné výši, ale jen částečně do výše maximálních limitních nákladů daných zákonem. V říjnu 2012 úřad práce vycházel z doplatku za elektrickou energii ve výši 2 853 Kč a měsíční zálohy na elektřinu ve výši 1 510 Kč, celkem tedy 4 363 Kč. Maximální výše limitních nákladů spotřeby elektřiny dle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi byla vyhodnocena jako odůvodněná ve výši 2 696,81 Kč, tedy záloha v plné výši 1 510 Kč a doplatek ve výši 1 186,81 Kč. Žalovaný zopakoval, že dávka doplatek na bydlení je pouze doplatkem, nikoli státem garantovaná plná úhrada nákladů na bydlení. Žalobkyně doložila plnou moc k zastupování dne 8. 4. 2013, úřad práce tuto plnou moc počal akceptovat až od 29. 5. 2013, poté byly již veškeré písemnosti zasílány na adresu zmocněnce. Lhůta 3 pracovních dnů od oznámení pro seznámení se s podklady je přiměřenou. K chybným použitím šablon ve výzvách úřadu práce žalovaný uvedl, že nešlo o procesní pochybení a žalobkyně mohla uvést podklady, které by mohly mít vliv na změnu nároku na dávku. Úřad práce vycházel z podkladů, které jsou nezbytné při podání žádosti o dávku doplatek na bydlení dle § 72 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Skutečnost, že žalobkyně užívá byt po rekonstrukci, že se jedná o nově vybudovaný byt, nemá vliv na nárok nebo výši dávky. Úřad práce vychází z nájemní smlouvy, kterou žalobkyně k žádosti doložila. Pokud úřad práce uváděl, že rozhodoval na základě podrobného šetření, je třeba tím vnímat i podrobné a opakované prostudování spisové dokumentace. K započítání doplatku za energie žalovaný dále uvedl, že žalobkyně přiložila doklad o úhradě této částky, tu lze v daném měsíci zohlednit do výše maximálních limitních nákladů daných zákonem dle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný uzavřel s tím, že rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy, zejména zákonem o pomoci v hmotné nouzi, zákonem o životním a existenčním minimu a správním řádu na základě zjištěného skutkového stavu věci, proto navrhoval žalovaný žalobu v plném rozsahu zamítnout.

III. Zjištění ze správních spisů

Z předložených správních spisů soud zjistil, že žalobkyně podala v měsících říjnu, listopadu a prosinci 2012 žádost o poskytnutí dávky pomoci v hmotné nouzi, a to doplatku na bydlení. Vždy předložila informace o bytu, podle kterých sama obývá nájemní byt o velikosti 34 m². Doložila smlouvu o nájmu ze dne 14. 12. 2011, podle které má byt v nájmu do 31. 12. 2012. Nájemné činí 5 000 Kč, dále platí 400 Kč jako měsíční úhrady za služby, 41 Kč za odvoz odpadků, záloha na elektřinu je 1 510 Kč. Také doložila, že dne 10. 10. 2012 zaplatila částku 2 853 Kč jako doplatek elektřiny za období od 20. 12. 2011 do 1. 10. 2012.

Příjem prokazovala dohodou o výživném, podle které dostává výživné 2 000 Kč měsíčně, a přiložila potvrzení o studiu. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně pobírala přídavek na děti ve výši 700 Kč měsíčně, příspěvek na živobytí ve výši 1 520 Kč měsíčně a příspěvek na bydlení ve výši 4 593 Kč měsíčně.

Vydání prvostupňových rozhodnutí předcházelo vydání rozhodnutí úřadu práce ze dne 18. 10. 2012, resp. 28. 1. 2012, resp. 19. 12. 2012, jež byla jako nepřezkoumatelná zrušena žalovaným rozhodnutími ze dne 6. 12. 2012, resp. 30. 1. 2013, resp. 28. 2. 2013. V řízení o žádosti žalobkyně podané v říjnu 2012 bylo vydáno další rozhodnutí úřadu práce dne 6. 2. 2013, které bylo žalovaným opět zrušeno rozhodnutím ze dne 28. 3. 2013.

Dne 25. 3. 2013 bylo v rámci projednání žádosti žalobkyně podané v listopadu 2012 konáno ústní jednání, kdy podle obsahu protokolu o něm bylo žalobkyni vysvětleno, jak úřad práce postupuje při výpočtu dávky doplatek na bydlení. Dne 8. 4. 2013 žalobkyně předložila plnou moc udělenou obecnému zmocněnci, tu počal úřad práce respektovat po 29. 5. 2013, poté co k tomu byl veden žalovaným.

Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2013 (žádost podaná v říjnu 2012), ze dne 12. 4. 2013 (žádost podaná v listopadu 2012) a dalším také ze dne 12. 4. 2013 (žádost podaná v prosinci 2012) úřad práce shodně rozhodl nepřiznat žalobkyni dávku doplatek na bydlení podle § 33 a § 75 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že úřad práce vycházel z odůvodněných nákladů ve výši 5 285,25 Kč (říjen 2012), když zohlednil náklady obvyklé ve výši 2 147,44 Kč, částku za elektřinu ve výši 1 510 Kč, platby za služby ve výši 441 Kč a zohlednil příspěvek na bydlení ve výši 4 593 Kč. V rozhodnutích ze dne 12. 4. 2013 (listopad a prosinec 2012) pak vycházel z odůvodněných nákladů ve výši 4 098,44 Kč, když zohlednil obvyklé nájemné ve výši 2 147,44 Kč, platbu za elektřinu a služby ve shodné výši, již nezohledňoval doplatek na elektrickou energii. Vycházel ze shodné výše příspěvku na bydlení a ve všech 3 rozhodnutích počítal s příjmem žalobkyně ve výši 2 000 Kč ve formě výživného, přídavkem na dítě 700 Kč a příspěvkem na živobytí 1 520 Kč a dospěl k závěru, že rozdíl převyšuje částku živobytí 3 410 Kč.

V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný shodně konstatoval, že správně mělo být úřadem práce uvedeno, že vycházel z výše cílového nájemného podle zákona o jednostranném zvyšování nájemného, které pro byt žalobkyně započítal ve výši 2 147,44 Kč. Pochybení úřadu práce však nemělo vliv na výši započítaného nájemného, neboť úřad práce při stanovení částky skutečně vycházel z cílového nájemného. Elektřina byla započtena v částce 1 510 Kč. V měsíci říjnu 2012 pak ještě v částce 1 186,81 Kč, když do odůvodněných nákladů nelze započítat celou výši doplatku za uvedené období, ale jen alikvótní část za

období od podané žádosti, tj. od 1. 10. 2012. Žalovaný konstatoval, že zákon o pomoci v hmotné nouzi do 31. 12. 2012 omezoval výši nájemného u nájemní formy bydlení výši cílového nájemného s odkazem na zákon o jednostranném zvyšování nájemného, přičemž cílová hodnota měsíčního nájemného byla stanovena v bytech obcí Libereckého kraje s počtem obyvatel k 1. 1. 2009 vyšším než 50 000 obyvatel ve výši max. 63,16 Kč/m², proto pro stanovení výše částky nájemného u bytu 34 m² činí částka 2 147,44 Kč a pokud je žadatelem doloženo nájemné vyšší než cílové, tak orgán pomoci v hmotné nouzi stanoví na základě cílového nájemného výši dávky s ohledem na nájemné cílové. K doplatku na bydlení za kalendářní měsíc žalovaný uvedl, že činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení (5 285,25 Kč, resp. 4 098,44 Kč), sníženou o příspěvek na bydlení (4 593 Kč) a částkou, o kterou příjem osoby (výživné 2 000 Kč) a přídatky na děti (700 Kč) zvýšený o vyplácený příspěvek na živobytí (1 520 Kč) převyšuje částku živobytí osoby 3 410 Kč. Žalovaný zdůraznil, že primární dávkou, která řeší hrazení nákladů na bydlení u osob s nízkými příjmy u standardních forem bydlení je příspěvek na bydlení, kde se podle § 26 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, vychází z normativních nákladů na bydlení, které jsou taxativně vymezeny podle počtu obyvatel obce a počtu osob v rodině. Žalovaný uvedl, že k vyrozumění úřadu práce se zástupce žalobkyně vyjádřil. Žalovaný neshledal žádné závažné pochybení, pro které by bylo nutné rozhodnutí změnit nebo zrušit, proto prvostupňová rozhodnutí úřadu práce potvrdil a odvolání podaná žalobkyní zamítnul.

IV. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení jejich vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, ze kterého se žalovaný omluvil a při kterém žalobkyně setrvala na své argumentaci. Zdůraznila, že žádost o dávku podala již v lednu 2012, doplatek na bydlení jí byl přiznán a pobírala jej do dubna 2012 včetně. Tyto tvrzené skutečnosti vzal soud za prokázané žádostí žalobkyně o doplatek na bydlení ze dne 9. 1. 2012 a rozhodnutím úřadu práce ze dne 23. 2. 2012, č. j. MPSV-UP/964207/12/HMN, o přiznání doplatku na bydlení od 1. 1. 2012 ve výši 2 979 Kč, jimiž soud doplnil dokazování ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. Žalobkyně zopakovala, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, pokud jde o rozpočítání doplatku za elektřinu za předchozí měsíce. V měsících červnu až srpnu 2012 byl úřad práce nečinný, dávka nebyla přiznána, přestože dokládala potřebné doklady. Dodala, že jí úřad práce sdělil, že pokud by měla byt např. 100 m², počítal by jí nájemné přes 6 000 Kč. Požadavek na náhradu nákladů žalobkyně upřesnila tak, že požaduje nahradit jízdné ve výši 774 Kč a hotové náklady v podobě poštovního celkem ve výši 88 Kč.

IV. a) procesní postup

K námitkám nesprávného procesního postupu úřadu práce soud uvádí následující. Se žalobkyní lze souhlasit v tom směru, že správní řízení vedené úřadem práce vykazovalo některá pochybení. O tom svědčí také to, že původně vydaná prvostupňová rozhodnutí byla

žalovaným nejprve zrušena (v případě rozhodování o žádosti podané v říjnu 2012 dokonce dvakrát). Nicméně procesní vady, které žalobkyně konkrétně úřadu práce vytýkala, dle přesvědčení soudu nespadají pod ta, pro něž je soud oprávněn správní rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušit.

Jistě lze úřadu práce vytknout, jak to ostatně udělal žalovaný, že plnou moc ze dne 8. 4. 2013, která byla udělena ve smyslu § 33 odst. 1, odst. 2 písm. b) správního řádu, neakceptoval od počátku jejího předložení. Přesto nedošlo ke zkrácení procesních práv žalobkyně způsobem, který v žalobě zmiňovala. Jak sama připustila, přestože byla vyrozumění adresovaná účastníku řízení k uplatnění procesních práv doručována přímo žalobkyni, nikoli v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu zmocněnci, byla tato vyrozumění zmocněnci předána. Ten na ně reagoval způsobem, který nepřinesl žalobkyni žádné negativní důsledky v probíhajících řízeních. V důsledku nesprávného postupu při doručování těchto vyrozumění měla žalobkyně, resp. její zmocněnec sice kratší lhůtu k případnému uplatnění práv účastníka řízení, ale z obsahu předložených správních spisů nevyplývá, že by se žalobkyně (kromě žádosti o zaslání podkladových materiálů vydávaných správními orgány k výpočtu dávky pomoci v hmotné nouzi) chtěla s podklady seznámit, případně učinit některé procesní úkony, které by úřad práce neakceptoval z důvodu nedodržení stanovené lhůty k jejich provedení.

Pakliže žalobkyně úřadu práce vytýkala, že jí zkrátil na právu podle § 52 správního řádu, tedy na jejím oprávnění označit důkazy na podporu svých tvrzení, soud tuto námitku nepovažoval za opodstatněnou. Žalobkyně, kromě výtek týkajících se zjišťování kvality bydlení, neupřesnila žádné skutkové okolnosti, jejichž prokázání považovala za nutné, aby mohlo být o jejích žádostech o dávku doplatek na bydlení řádně rozhodnuto, a vytýkaným postupem úřadu práce k tomu neměla dostatečný prostor. Uplatněná námitka úzce souvisí se žalobním bodem týkajícím se zjištění skutkových okolností, o němž soud ještě pojedná podrobněji.

Napadená rozhodnutí soud nezrušil ani proto, že úřad práce nereagoval na žádost zmocněnce žalobkyně o pořízení a zaslání podkladů rozhodnutí, které neměla žalobkyni k dispozici. Mělo se jednat o souhrnné stanovisko metodiků Ministerstva práce a sociálních věcí k doplatku. Oprávnění pořizovat si kopie podkladů je zásadně spjato s realizací práva nahlížet do spisu ve smyslu § 38 odst. 1 správního řádu, a to podle § 38 odst. 4 správního řádu, podle něhož *s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho částí*. Z cit. ustanovení správního řádu však nelze dovodit povinnost správních orgánů reagovat na žádost žalobkyně způsobem, jakým si to představovala, tedy, že by jí některé podklady, resp. kopie správní orgán přímo zasílal k jejím rukám. Požadavek žalobkyně nadto směřoval k zaslání podkladů, které souvisely nikoli se zjišťováním skutkového stavu věci, ale vlastní aplikací zákona o pomoci v hmotné nouzi. Způsob, jakým správní orgán postupuje při vyřízení žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi, včetně případné správní praxe musí plynout především z vlastního odůvodnění správního rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Není povinností správního orgánu před vlastním rozhodnutím činit jakési „před rozhodnutí“ a účastníka řízení seznamovat s tím, jak bude ve věci postupováno. Z tohoto důvodu ani nezaslání metodiky Ministerstva práce a sociálních věcí před vydáním vlastních rozhodnutí o žádostech

nepovažoval soud za takové porušení ustanovení o řízení, které by mohlo mít vliv na zákonnost později vydaných rozhodnutí úřadu práce.

Úřadu práce lze jistě vytknout, pokud chyboval např. při práci se šablonami nebo pokud v rámci pokračování správního řízení žalobkyni zasílal oznámení o zahájení správního řízení. Tato pochybení při vedení správního procesu ale nebyla takové povahy a intenzity, že by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o přiznání dávky přelatek na bydlení. Soud se neztotožnil s tím, že by žalobkyně, resp. její zmocněnec nemohli proto řádně uplatňovat svá procesní práva v průběhu řízení, naopak z obsahu správních spisů plyne, že zmocněnec žalobkyně čile s úřadem práce komunikoval a na jednotlivé procesní kroky úřadu práce reagoval a vždy případně vytýkal úřadu práce nesprávnost jeho postupu. Stejným způsobem, jako to učinil soud, rovněž žalovaný nepovažoval nesprávné dílčí procesní kroky úřadu práce za důvod pro zrušení prvostupňových rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, byť se s procesními námitkami vypořádal velmi stručně poukazem na soulad postupu se správním řádem a na to, že se nejednalo o takové vady řízení, které mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo na jeho správnost ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu.

Je na správních orgánech, aby při vedení správního řízení postupovaly striktně podle ustanovení upravujících vedení správního řízení, tedy podle správního řádu, případně podle ustanovení speciálních právních předpisů, jestliže stanovují odchylky od správního řádu, avšak nikoli každé pochybení při vedení správního řízení může být zohledněno způsobem, kterým se žalobkyně domáhá, tedy ve formě zrušení napadeného správního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí soud, jak již bylo řečeno, zruší, představoval-li procesní postup vadu ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s. Tu však po posouzení konkrétně uplatněných žalobních výtek soud neshledal.

IV. b) skutková zjištění a dokazování

Soud neshledal důvodnými žalobní body týkající se skutkové stránky věci a dokazování. Okruh rozhodných skutečností, které je orgán pomoci v hmotné nouzi povinen zjišťovat v řízení o žádosti o přiznání dávky doplatek na bydlení, vymezují relevantní ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi, především pak § 33, 34, 35. To ostatně reflektuje § 72 zákona o pomoci v hmotné nouzi, který stanoví náležitosti žádosti o konkrétní dávku a vymezuje doklady, které je třeba k žádosti přiložit. Svoje povinnosti v tomto směru žalobkyně splnila a správní orgány měly veškeré nutné podklady pro to, aby posoudily podané žádosti v zákonném rámci, tedy zejména posoudily odůvodněné náklady na bydlení a příjem žalobkyně.

Kvalita bydlení (tj. byt nově vybudován z půdního prostoru, zrekonstruován a nově vybaven) nemůže být při rozhodování o nároku na dávku doplatek na bydlení a její výši dle § 33, 34, 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi zohledněna způsobem, kterého se žalobkyně dožadovala. Úřad práce a následně žalovaný tedy při zjišťování skutkového stavu rozhodného pro posouzení nároku žalobkyně na dávku doplatek na bydlení nepochybili, pokud nevedli dokazování směrem k prověření kvality bydlení. To ostatně odpovídá tomu, že doplatek na bydlení je dávkou poskytovanou těm, kteří se ocitnou v hmotné nouzi a kterým je nutné saturovat jejich základní potřebu bydlení. Z důvodu nadbytečnosti proto soud nevyhověl

důkazním návrhům žalobkyně učiněným na str. 8 - 9 žaloby, tedy neprovedl výslech žalobkyně, ani šetření v místě jejího trvalého pobytu za přítomnosti majitele nájemního bytu.

Postup, kdy jsou skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku doplatek bydlení a její výši ve smyslu § 33, § 34 a §35 zákona o pomoci v hmotné nouzi zadávány do příslušné aplikace, která je spravována úřadem práce a využívána pro rozhodování o dávce doplatek na bydlení, odpovídá § 52 zákona o pomoci v hmotné nouzi, která upravuje užití informačního systému pomoci v hmotné nouzi. Podle § 52 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi *ministerstvo zajišťuje pro provádění zákona na vlastní náklady aplikační program automatizovaného zpracování údajů potřebný pro rozhodování o dávkách jejich výplatu a jejich kontrolu, včetně jeho aktualizací, a poskytuje tento program bezplatně orgánům pomoci v hmotné nouzi. Orgány pomoci v hmotné nouzi jsou povinny při řízení o dávkách při jejich výplatě a kontrole tento program používat.* Z uvedeného vyplývá, že je zcela v pořádku, pokud úřad práce údaje o příjmech žalobkyně, nákladech na bydlení, podlahové ploše bytu zadával do aplikačního programu hmotné nouze a jeho rozhodnutí nejsou jen z tohoto důvodu nezákonná. Požadavek na provedení důkazu aplikací pro výpočet doplatku na bydlení považuje soud za nerealizovatelný, proto takovému návrhu na doplnění dokazování nevyhověl.

IV. c) právní posouzení

Konstrukce dávek v systému hmotné nouze vychází z porovnávání příjmů žadatele o dávku s částkami potřebnými k zajištění jeho živobytí, případně s částkami nutnými k zabezpečení tzv. odůvodněných nákladů na bydlení. Se žalovaným je nutno souhlasit v tom směru, že stát žadateli o dávku doplatek na bydlení nehradí veškeré náklady, které skutečně vynakládá na zajištění potřeby bydlení, ale dávky na úhradu nákladů spojených s bydlením jsou poskytovány pouze v případě, že určitým způsobem definované náklady bydlení (limitované „stropem“ započitatelných nákladů na bydlení) přesáhnou stanovenou hranici s cílem zachovat žadateli takovou částku příjmů, aby jeho výživa a základní osobní potřeby byly zajištěny na zákonem stanovené úrovni. Kompenzaci nákladů na bydlení osobám sociálně potřebným zajišťuje především dávka příspěvek na bydlení poskytovaná ze systému státní sociální podpory podle § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, kterou ostatně žalobkyně pobírala ve výši 4 593 Kč

Pro posouzení důvodnosti žalobní námitky jsou relevantní ustanovení § 33 a § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném od 1. 1. 2012 *nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení, snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu, byl jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24).* Z § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném od 1. 1. 2012 vyplývá, že *do odůvodněných nákladů na bydlení se započítává nájemné, popřípadě obdobné náklady spojené s družstevní a vlastnickou formou bydlení, a pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu; nájemným se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až do výše, která je v místě obvyklá, popřípadě nájemné až do výše cílového nájemného podle zákona o jednostranném zvyšování nájemného bytu.*

Z uvedené konstrukce vyplývá, že započtení nájemného je omezeno výší nájemného obvyklého, popřípadě cílového s odkazem na zákon č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného z bytu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Orgány pomoci v hmotné nouzi nebyly povinny do odůvodněných nákladů na bydlení, jež se zohledňují při posouzení nároku na doplatek na bydlení a stanovení jeho výše, zahrnout celou částku nájemného, kterou byla žalobkyně povinna hradit na základě nájemní smlouvy ve výši 5 000 Kč, pokud byl zákonem stanovený „strop“ započitatelného nájemného nižší než toto skutečně hrazené nájemné.

Z § 3 odst. 1 zákona o jednostranném zvyšování nájemného z bytu vyplývá, že jednostranné zvýšení nájemného u bytů v uvedených městech, mj. i v Liberci, bylo možné v období od nabytí účinnosti tohoto zákona až do 31. 12. 2012 a až do uvedeného data bylo pro uvedená města včetně Liberce stanoveno cílové nájemné, jímž byla limitována výše nájemného, která byla započtena do odůvodněných nákladů na bydlení. Z přílohy č. 3 sdělení Ministerstva pro místní rozvoj č. 180/2009 Sb., jež bylo zveřejněno dle zmocňovacího ustanovení § 4 odst. 1 zákona o jednostranném zvyšování nájemného z bytu, vyplývá, že pro danou lokalitu pro období října až prosince 2012 správní orgány správně počítaly s výší cílové hodnoty měsíčního nájemného ve výši 63,16 Kč/m². Zákon o jednostranném zvyšování nájemného z bytu, ani zákon o pomoci v hmotné nouzi nijak nerozlišovaly, zda se jedná o byt s „neregulovaným“ nájemným. Není tedy pravdou, že by žalovaný, který v dané části zrevidoval odůvodnění výše započitatelného nájemného, nerefletoval právní úpravu účinnou od 1. 1. 2012, konkrétně novelizaci provedenou zákonem č. 366/2011 Sb. Omezení výše započitatelného nájemného nájemným obvyklým dle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi se po 1. 1. 2012 uplatnilo v regionech či městech, pro které již nebylo možné aplikovat zákon o jednostranném zvýšení nájemného z bytu účinný jen do 31. 12. 2009 a určit tak výši cílového nájemného, nikoli v uvedených městech včetně Liberce, pro která bylo stanoveno cílové nájemné až do 31. 12. 2012.

Námítka týkající se užití tabulky a mapy nájemného vydávané Státním fondem rozvoje bydlení a podlahové plochy bytu 65 m² není v daném případě důvodná. Jak bylo právě uvedeno, v napadených rozhodnutích žalovaný v souladu s § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi počítal s cílovým nájemným ve smyslu zákona o jednostranném zvyšování nájemného z bytu, nikoliv s nájemným obvyklým, které by bylo stanoveno na základě „tabulky“ poskytované Státním fondem rozvoje bydlení. Proto soud nevyhověl návrhu na provedení důkazu metodikou žalovaného, ani znaleckým posudkem k určení obvyklého nájemného. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že námitka nesprávného právního posouzení nebyla důvodná a výše nájemného, které bylo zahrnuto do odůvodněných nákladů na bydlení, byla stanovena v souladu se zákonem.

IV. d) diskriminace

Rovněž žalobní bod týkající se diskriminace žalobkyně ve věcech sociálních neshledal soud opodstatněným. Pakliže žalobkyně odkazuje na zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), soud má za to, že jej nelze v daném případě aplikovat. Z toho, co žalobkyně uvádí, nelze zjistit, že by úřad práce a posléze žalovaný vůči žalobkyni oproti

nájemcům ubytoven postupovali diskriminačním způsobem, ať již přímo nebo nepřímo, a z důvodu její rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru nebo z důvodu těhotenství, mateřství či z důvodu pohlavní identifikace aplikovali zákon o hmotné nouzi způsobem, který by jí přivodil zkrácení jejich veřejných práv. Právě na diskriminační postupy z uvedených důvodů totiž antidiskriminační zákon směřuje. Žalobkyně pak nepřinesla konkrétní důkazy o tom, že by byly doplatky na bydlení vypláceny přímo majitelům ubytoven v tvrzené výši v přímém rozporu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, nebo že by byly dávky přiznávány uživatelům jiných forem bydlení, přestože zákonné podmínky pro přiznání konkrétní dávky pomoci v hmotné nouzi nesplnili.

IV. e) doplatek za spotřebovanou elektrickou energii

Žalobní bod se týká pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2013, č. j. MPSV-UM-4462/13/4S-LBK, ve věci žádosti z října 2012, ke které žalobkyně doložila uhrazení doplatku za spotřebovanou elektrickou energii za období od 20. 12. 2011 do 1. 10. 2012 ve výši 2 853 Kč.

Podle § 34 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi se do *odůvodněných nákladů na bydlení započítává úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií; úhradou prokazatelné nezbytné spotřeby energií se rozumí úhrada dodávky a spotřeby elektrické energie, plynu, případně výdaje na další druhy paliv, a to ve výši, která je v místě obvyklá. Podle odst. 2 cit. ustanovení se výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií stanoví jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše však ve výši skutečných úhrad.*

Podobně jako u nájemného je výše úhrady elektrické energie limitována výší místně obvyklou, převyšuje-li ji výše skutečné úhrady.

Správní orgány do úhrady za dodávku a spotřebu elektrické energie zahrnuly kromě částky 1 510 Kč, kterou žalobkyně pravidelně hradila na zálohách, částku 1 186,81 Kč, což žalovaný odůvodnil tím, že se jednalo o „aliquotní část za období od podání žádosti, tj. od 1. 10. 2012“. Z cit. části odůvodnění rozhodnutí žalovaného skutečně nevyplývá, na základě jakých skutečností a úvah, včetně matematických, žalovaný k výpočtu této aliquotní části doplatku za elektrickou energii za uvedené období od 1. 10. 2012 dospěl. Není ani zřejmé, jakým způsobem se do zohlednění uvedené částky mělo promítnout období od podání žádosti v říjnu 2012, když je zjevné, že se nejednalo o prvé podání žádosti, jak plyne z dokazování doplněného před soudem.

Že důvody pro uznání doplatku za elektrickou energii právě ve výši 1 186,81 Kč, které žalovaný ve svém rozhodnutí doplnil, neodpovídají skutečně provedené úvaze a matematickému výpočtu, vyplývá i z vyjádření žalovaného k uplatněnému žalobnímu bodu. Teprve z něj lze dovodit, že poměrná část zohledněné úhrady za elektrickou energii byla stanovena s ohledem na maximální limit úhrady za prokazatelnou spotřebu elektrické energie ve výši 2 696,81 Kč, stanovenou podle § 34 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Vzhledem k tomu, že nejen rozhodnutí úřadu práce a následně ani žalovaného, ale ani obsah předloženého správního spisu nedokládají způsob výpočtu shora uvedeného limitu odůvodněných nákladů na elektrickou energii, dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2013, č. j. MPSV-UM-4462/13/4S-LBK, je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ačkoli se žalovaný pokusil ve vyjádření k žalobě do jisté míry vylíčit rozhodnou správní úvahu, která vedla k zohlednění právě částky 1 186,81 Kč z doplatku za elektrickou energii, soud k těmto úvahám přihlídnout nemohl, neboť nedostatky odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nebylo možno zhojit v řízení před správním soudem.

Ani skutečnost, že uvedená částka je bezpochyby výsledkem povinného užití aplikačního programu pro stanovení výše dávky hmotné nouze, nemůže vést k tomu, že správní orgány, zejména pak žalovaný jako odvolací orgán při přezkumu prvostupňového rozhodnutí a vypořádání odvolacích námitek, rezignují na řádné odůvodnění toho, jakými úvahami a matematickým výpočtem dospěly k maximální výši úhrady za elektrickou energii, včetně obvyklé, vypočtené jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií. Soud nevyhověl návrhu žalobkyně na doplnění dokazování sděleními ohledně cen elektrické energie, neboť by zcela v tomto směru nahrazoval činnosti orgánů pomoci v hmotné nouzi.

Byť svou dílčí výtku směřující proti podávání opakovaných žádostí o dávku spojila žalobkyně s žalobním bodem týkajícím se zohlednění doplatku za elektrickou energii, soud vnímá souvislost i s ostatními napadenými rozhodnutími. Uvádí k tomu, že dávka hmotné nouze doplatek za bydlení je měsíčně opakující se dávkou (§ 4 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Řízení o dávce se zahajuje podáním žádosti (§ 69 odst. 1 cit. zákona) a je-li dávka přiznána, dokládá příjemce dávky splnění podmínek pro trvání nároku na dávku (§ 49 odst. 1 cit. zákona), resp. je povinen oznámit změny rozhodnutých skutečností (§ 49 odst. 2 cit. zákona), případně je povinen reagovat na výzvy orgánu hmotného nouze. V daném případě žalobkyně v bezprostředně předchozích měsících dávku doplatek na bydlení nepobírala, dávka jí nebyla přiznána, a pokud žalobkyně každý měsíc znovu podávala žádost o dávku doplatek bydlení, bylo povinností úřadu práce v takto zahájeném řízení o podané žádosti vždy rozhodnout.

Vytýkala-li žalobkyně úřadu práce nečinnosti v měsících červnu až srpnu 2012, soud k tomu uvádí, že se jednalo o opožděně uplatněný žalobní bod (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.), nadto se nevztahoval k napadeným rozhodnutím.

V. Závěr a náklady řízení

Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, pokud směřovala proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/3591/13/9S-LBK (listopad 2012), a ze dne 3. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/3558/13/9S-LBK (prosinec 2012), a proto ji v této části zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ačkoli většinu žalobních námitek směřujících do rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4462/13/4S-LBK (říjen 2012), soud rovněž neshledal opodstatněnou, napadené rozhodnutí žalovaného shledal částečně nepřezkoumatelným, a to ve vztahu k zohlednění jen části doplatku za spotřebovanou elektrickou energii, a proto toto rozhodnutí žalovaného zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc v této části vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., přičemž zjištěná nepřezkoumatelnost rozhodnutí nebránila vypořádání ostatních žalobních bodů.

V dalším řízení bude povinností žalovaného řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádat odvolací námitky žalobkyně směřující do zohlednění jen části doplatku za elektrickou energii, uhrazeného v říjnu 2012, a uvést důvody a matematický výpočet, případně též ve vztahu k výpočtu maximální výše úhrady za spotřebovanou elektrickou energii ve smyslu § 34 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, je-li správními orgány vzata v úvahu.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Dle § 60 odst. 1 věta druhá s. ř. s. má-li účastník úspěch jen částečný, přiznává mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

Ve věci byla žalobkyně se svou společnou žalobou úspěšná jen v případě jednoho rozhodnutí žalovaného, tedy z jedné třetiny, zatímco žalovaný správní orgán byl úspěšný ze dvou třetin. Nárok na náhradu poměrné části nákladů řízení však v daném případě žalovaný nemá, a to podle § 60 odst. 2 s. ř. s., podle kterého ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů přiznáno mj. správnímu orgánu ve věcech pomoci v hmotné nouzi. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. června 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně